

Arrest

**nr. 145 486 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X - X
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, verder de verzoekende partij genoemd, dienen op 17 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij actualiseren hun aanvraag op 22 november 2012.

Op 16 oktober 2014 verklaart de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 01.04.2010 met een beslissing van weigering Vluchtelingenstatus en weigering Subsidiaire Bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk één jaar en bijna acht maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op hun lopende aanvraag 9ter. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag op datum van 11.03.2013 werd afgesloten met een ongegronde beslissing. Betrokkenen kunnen zich dus niet meer beroepen op dit element.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie ook geen directe werking. Betrokkenen tonen niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouders gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Artikel 12 IVRK wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen die zij wensten en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf (onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen.

Tot slot inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Verzoekers halen aan dat hun kind zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zal voelen bij een terugkeer en dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het onbreken van ontwikkelingsmogelijkheid. Het gaat hier echter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zijn voor de openbare orde en nog nooit werden veroordeeld, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni. dat betrokkenen al sinds 2008 in België zouden verblijven, dat zij getuigenverklaringen en getuigschriften van gevolgde cursussen voorleggen, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, en dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag ;
- Schending van het artikel 8 E.V.R.M. ;
- Machtsmisbruik – toepassing van het adagium *nemo turpitudinem suam allegans auditur*."

2.2. In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de asielprocedure, de medische regularisatieprocedure, het schoolgaande kind, de toepassing van internationale verdragsbepalingen, de duurzame lokale verankering en de opmerkelijke integratie van de verzoekende partijen...

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij meldt de feitelijke grondslag: geen van de aangehaalde elementen tonen het bestaan van buitengewone omstandigheden aan en de bestreden beslissing beantwoordt de elementen aangehaald in de

aanvraag. De verzoekende partij laat na te melden op welke elementen niet zou zijn geantwoord. Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het onderdeel is ongegrond.

2.4. In een tweede, derde en vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij wat volgt:

“De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij en hun kinderen verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedure, hun sterke integratie, hun schoolgaande zoon en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.3.1.

Integratie

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat ‘de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag’.

Rekening houdende met recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

“Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en

een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat “daarom” deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig legaal verblijf in België, vrienden- en kennissenkring, opmerkelijke integratie...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen en hun kinderen is ontstaan in een langdurige periode van legaal (bijna vijf jaar) dan wel gedoogd verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken. De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

“Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

(arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat ‘de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden’, is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

4.3.2.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van de kinderen. De belangen van de kinderen, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is dienen, in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

a)

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de minderjarige kinderen.

De scholing van het oudste kind draagt bij tot deze stabiliteit.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van de vijftienjarige zoon van de verzoekende partijen, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

“Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen.”

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

“Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

b)

Dat de vijftienjarige zoon na al zijn inspanningen om zich alhier te integreren het antwoord krijgt dat geen verblijfsrecht kan gegeven worden, is voor hem uiterst ingrijpend.

Het kind, die alhier op negenjarige leeftijd is aangekomen, beschouwt België na zijn ononderbroken verblijf van zes jaar immers als zijn thuisland!

De afwijzing is erg traumatiserend.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er niet wordt aangetoond dat kinderen, door de afwijzing van de Belgische autoriteiten, psychische en psychologische schade zullen oplopen.

Nochtans heeft kinderpsychiater Peter Adriaenssens zijn licht laten schijnen op dergelijke situaties: kinderen die alhier geïntegreerd zijn terugsturen naar land van herkomst is een schending van de mensenrechten.

Beschouwingen van kinderpsychiater Peter Adriaenssens kunnen als gezaghebbend beschouwd worden.

De vijftienjarige jongen, IS, voegt een zelfgeschreven brief toe aan dit verzoekschrift (stuk 4). I. is ontgoocheld, verdrietig, boos... dat hij niet in België kan blijven.

Hij gaat graag naar school, heeft hier vrienden en vriendinnen, speelt voetbal...

Hij voelt zich thuis in België en zou niets liever willen dan gewoon een Belg te zijn zodat hij en zijn ouders hier op een gewone manier kunnen leven.

Terugkeren naar Wit-Rusland schrikt I. af, hij kan niet lezen of schrijven in het Russisch, heeft daar geen vrienden... I. is echt BANG dat hij het leven dat hij zo gewoon is, waarin hij zo zijn best doet, zal moeten achterlaten.”

2.5. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij houdt, na een theoretische uiteenzetting waarin zij beaamt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het buitenland in te dienen, voor dat hun langdurig ononderbroken verblijf en verblijfsprocedure, hun sterke integratie, hun schoolgaande zoon en de toepassing van “belangrijke verdragsbepalingen” het hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag elders in te dienen. Temeer zij deze omstandigheden niet opzettelijk hebben gecreëerd.

De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij wist dat de asielaanvraag was afgesloten op 1 april 2010 met een afwijzende beslissing en dat de duur van deze procedure, namelijk één jaar en acht maanden niet onredelijk lang is. Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier. Waar de verzoekende partij zich beriep op de aanvraag gegrond op artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht dat ook deze procedure werd afgesloten op 11 maart 2013 met een ongegrondverklaring van de aanvraag.

Wat schoolgaande kinderen betreft, wijst de bestreden beslissing er op goede gronden op dat niet aangetoond is dat dit niet kan verdergezet worden in het herkomstland temeer er geen gegevens zijn die erop wijzen dat een gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig is. Door een loutere ontkenning weerlegt de verzoekende partij dit motief niet. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

Voorts zijn de elementen opgesomd in de bestreden beslissing als zijnde: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zijn voor de openbare orde en nog nooit werden veroordeeld, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni. dat betrokkenen al sinds 2008 in België zouden verblijven, dat zij getuigenverklaringen en getuigschriften van gevolgde cursussen voorleggen, dat zij Nederlands zouden spreken, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, en dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.” Inderdaad: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De verwijzing naar het arrest 92 227 van 27 november 2012 en naar het arrest 122 728 van 18 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij de redenen geeft waarom de procedures niet abnormaal lang zijn en verwijst naar hun duur en ongegrond karakter. De verwerende partij maakt een correcte toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze elementen behoren in casu tot de gegrondheidsfase en het verblijf van de verzoekende partij is geenszins als lang te beschouwen rekening houdend met hun gevoerde procedures. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij onafdoende waarom haar geval gelijkaardig is met de gevallen vermeld in de deels geciteerde arresten en heeft een arrest van de Raad geen precedentswaarde. De stelling van de verzoekende partij berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in het middel verwijst naar humanitaire redenen en de bestreden beslissing geen of onafdoende rekening te houden met de belangen van de kinderen kan ook deze redenering niet gevolgd worden. De verzoekende partij toont niet aan dat het leven in het herkomstland ingaat tegen de belangen van de kinderen die aldaar hun eigen cultuur, origine en leefwereld kunnen beleven. Het kind heeft volgens het middel negen jaar in het herkomstland geleefd en slechts zes jaar in België en heeft aldus in het herkomstland ook een eigen identiteit en leefwereld gehad. Enig traumatiserend karakter en het veroorzaken van psychische en psychologische schade worden niet aangetoond noch ondersteund door een begin van bewijs. Een loutere brief van het kind, niet bekend gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kan dit niet aantonen. Bovendien is het in het belang van het kind dat deze de ouders vervoegt.

Daargelaten de vaststelling dat een schending, conform vaste rechtspraak van de Raad van State, dat stelt dat de bepalingen van de artikelen 3 en 6 van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). In deze zin kan verzoekende partij de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Voorts duidt de verzoekende partij evenmin in concreto aan waarom het belang van het kind een verblijf in België vergt en niet een verblijf in haar land van nationaliteit. De verzoekende partij toont evenmin een schending van artikel 22bis van de grondwet aan, daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking ervan. Een loutere verwijzingen naar algemene beschouwingen van psychiater Adriaenssens volstaat niet. Verder volstaat de vaststelling dat in deze onderdelen de overige motieven van de bestreden beslissing niet worden betwist of weerlegd.

Er dient dan ook besloten te worden dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht niet aantoonst. De verzoekende partij maakt immers met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen, aan de verwerende partij kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening zou zijn gehouden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij laat na aan te tonen welke "rechtmatige" verwachtingen zouden kunnen zijn gewekt.

De onderdelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.6. In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt:

"4.3.3.

Recht op een gezinsleven

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op artikel 8 E.V.R.M. omwille van het feit dat de bescherming van gewone sociale relaties niet onder dit artikel zouden vallen.

De verzoekende partijen dienen echter op te merken dat de moeder en de stiefvader van de tweede verzoekende partij in België verblijven en zelfs over de Belgische nationaliteit beschikken (stuk 3).

Gelet op de familiale situatie van de verzoekende partijen dient aldus wél rekening gehouden te worden met artikel 8 E.V.R.M., die het recht op familieleven waarborgt.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De ouders van de tweede verzoekende partij hebben de Belgische nationaliteit.

De vijftienjarige zoon van de verzoekende partijen getuigt in zijn handgeschreven brief (stuk 4) dat hij in de nabijheid van zijn oma en opa wenst te wonen.

Indien de verzoekende partijen samen met hun kinderen naar Wit-Rusland dienen terug te keren, kunnen zij voor onbepaalde tijd hun recht op familieleven niet uitoefenen.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op gezinsleven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen. Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden."

De verzoekende partij betoogt om de bescherming van artikel 8 van het EVRM op te werpen dat zij zich kan bogen op de band tussen het kind en diens grootouders die in België legaal zouden verblijven.

De verwerende partij merkt deels op in haar nota:

"In een derde onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat de moeder en stiefvader van mevr. N. M. in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben. De minderjarige zoon van de verzoekende partij zou bovendien bij diens grootouders wensen te wonen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Ook de loutere verklaring van de minderjarige zoon, dewelke schrijft in de nabijheid van de grootouders te willen verblijven, volstaat geenszins om een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder benadrukt in dit kader dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij, zodat haar gezin geenszins ontwricht wordt ingevolge de bestreden beslissing. Terwijl nergens aannemelijk wordt gemaakt dat het de verzoekende partij -minstens gedurende de tijdelijke verwijdering in het Rijk- contact te onderhouden met de stiefvader en moeder van mevr. N. M..

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. (...)”

Deze redenering van de verwerende partij is volledig correct en dient als hernomen te worden beschouwd. Noch enige bijzondere band tussen de eerste verzoeker noch enige bijzondere band tussen het kind van de verzoekers en diens grootouders is aangetoond en evenmin worden er beletsels aangevoerd, zo al van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake kan zijn, dat deze in België verblijvende personen de verzoekende partij niet kan vervoegen.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.7. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat:

“4.3.4. Evenredigheidstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen en hun kinderen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding

is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

“Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen”

(Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op familieleven en privéleven van de verzoekende partij dient gerespecteerd te worden.

Dat van een gezin met een schoolgaande zoon en een tweejarige dochter, waarvan de grootouders de Belgische nationaliteit bezitten, vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de kinderen alhier kennen achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit.

De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte van de humanitaire elementen eigen aan dit dossier. “volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder punt 2.5. en 2.6. is uiteengezet.

2.8. Waar de verzoekende partij voorhoudt:

“4.3.5. Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet DE BLOCK als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Ook het kabinet FRANCKEN heeft tot op heden geen uitspraak gedaan omtrent een nieuw regularisatiebeleid.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet DE BLOCK en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken – en navolgend het stilzwijgen van het kabinet FRANCKEN – schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situaties beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die langdurige procedures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen.

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet geheel overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijven en dit reeds sinds 2008, aldus reeds ruim zes jaar.

De verzoekende partijen verbleven tijdens hun langdurige verblijfprocedures geruime periode legaal in België (bijna twee jaar tijdens de eerst asielpprocedure en navolgend drie jaar tijdens de medische regularisatieprocedure).

De verblijfsprocedures van de verzoekende partij hebben geruime tijd geduurd. Zo duurde de medische regularisatieprocedure drie jaar!

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich op een uitzonderlijke wijze hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

Aan de aanvraag werden vele geloofsbrieven van vrienden en kennissen gevoegd. Aan dit verzoekschrift wensen de verzoekende partijen bijkomende geloofsbrieven te voegen (stuk 5).

De vijftienjarige zoon van de verzoekende partijen is schoolgaand en heeft zich ook aangepast aan de Belgische samenleving (cf. stuk 3 en stuk 6). De tweejarige dochter van de verzoekende partij is alhier geboren.

De verzoekende partijen zijn tevens werkbereid. De eerste verzoekende partij heeft zelfs een concreet tewerkstellingsaanbod gekregen: Hij kan fulltime aan de slag als hulpkok (stuk 7).

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.” wordt er opgemerkt:

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. De verwerende partij mag deze instructie op straffe van onwettigheid niet toepassen. Zoals verwerende partij stelt dient de verzoekende partij dit te weten omdat de aanvraag is ingediend na de vernietiging van kwestieuze instructie. Daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder

in België mocht verblijven, zou deze praktijk hoe dan ook contra legem geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

In de mate dat de verzoekende partij meent dat het non-discriminatiebeginsel is geschonden en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan er slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369), wat in casu ontbreekt. De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Voorts is de Raad onbevoegd om een controle op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet uit te oefenen nu dit het Grondwettelijk Hof toekomt.

2.9. Waar de verzoekende partij betoogt:

“Machtsmisbruik

Tenslotte dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen op het ogenblik van hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – zijnde op 17/10/2011 – legaal op het Belgisch grondgebied verbleef.

a)

Op datum van 17/10/2011 hebben de verzoekende partijen hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Zij verbleven legaal in België, gelet op het feit dat de medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard op 26/08/2010.

Sinds die dag genieten de verzoekende partijen aldus tijdelijk verblijfsrecht en werd aan de verzoekende partijen een attest van immatriculatie afgeleverd. Pas op 11/03/2013 werd de aanvraag 9ter als ongegrond afgewezen.

De verzoekende partijen verbleven aldus op het ogenblik van hun aanvraag onbetwistbaar in een situatie van buitengewone omstandigheden.

Uiteraard, na het wegvallen van de manifest aanwezige buitengewone omstandigheden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afgewezen.

Er is geen wettelijke termijn waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken dient te beslissen omtrent de ontvankelijkheid dan wel de gegrondheid van de humanitaire regularisatieaanvraag.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om beslissingen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bewust uit te stellen – ook al zijn er op het ogenblik van de aanvraag manifest buitengewone omstandigheden aanwezig – en afwacht totdat de aanwezige onbetwistbare buitengewone omstandigheden (in casu de lopende medische regularisatieprocedure) vervallen.

Dat een dergelijke praktijk machtsmisbruik uitmaakt.

Het moge nog correct zijn dat er in de wet geen termijn wordt voorzien waarbinnen de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing dient te nemen in het kader van aanvragen tot machtiging tot verblijf, de Dienst Vreemdelingenzaken misbruikt haar macht door bewust aanvragen die ontvankelijk zijn niet ten gronde te behandelen in afwachting totdat de omstandigheid die onbetwistbaar aanleiding geeft tot deze ontvankelijkheid wegvalt.

b)

Er dient toepassing gemaakt te worden van het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Als de verzoekende partijen gerechtigd waren op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk in alle redelijkheid voorgehouden worden in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen naar Wit-Rusland dienen terug te keren om een loutere formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien had de verzoekende partijen de medische problematiek, die aanleiding gaf tot het attest van immatriculatie, in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden ingeroepen.

Met een immatriculatieattest mochten de verzoekende partijen het land niet verlaten op gevaar niet meer terug te kunnen keren.

Het immatriculatieattest wordt door de verwerende partij immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met opzet slechts nadat definitieve beslissingen ten gronde in de medische regularisatieprocedures werden genomen.

Hierdoor neemt enerzijds de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken toe.

Bovendien laat het anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken toe om na de weigering in het kader van de medische regularisatieprocedure plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

De verzoekende partijen dienden hun medische regularisatieaanvraag in op datum van 27/04/2010 en deze werd onvankelijk verklaard op 26/08/2010, aldus voor de indiening van het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 17/10/2011.

Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekende partijen terecht de medische redenen inriepen in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds bestonden op datum van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De medische regularisatieprocedure werd trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheden weerhouden te worden.

Uiteindelijk wacht de Dienst Vreemdelingenzaken met opzet tot na de weigering in het medische regularisatiedossier om de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekende partijen dienen te vernemen dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard na maandenlang met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout – het onredelijk lange wachten – beroepen om thans te stellen dat de verzoekende partijen hun aanvraag in Wit-Rusland moeten indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat aan de verzoekende partij, die expressis verbis haar medische redenen inriep in het verzoek conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een attest van immatriculatie werd afgegeven en dat zij zodoende gemachtigd werden tot (tijdelijk) verblijf.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd met opzet pas na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden.

De verzoekende partijen verwijzen dan ook terug naar het adagium ‘nemo turpitudinem suam allegans auditur’.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekende partijen maar naar Wit-Rusland moeten terugkeren om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl terecht hun medische regularisatieprocedure als buitengewone omstandigheden werd ingeroepen om de aanvraag in België in te dienen én de verzoekende partijen tijdens de behandelingstermijn eveneens jarenlang legaal in België waren middels een attest van immatriculatie.

4.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.” herhaalt de verzoekende partij in wezen haar eerdere argumentatie. De Raad kan enkel vaststellen dat uit niets blijkt dat de verwerende partij “bewust” thans pas een antwoord zou hebben gegeven op de ingediende aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op het aantal vragen is de bestreden beslissing genomen binnen een redelijke termijn. Voorts maakt het geen machtsmisbruik in hoofde van de overheid uit indien zij bij voorkeur een antwoord verleent op een aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet alvorens een antwoord te bieden op een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wel integendeel kan dit in bepaalde gevallen wijzen op behoorlijk bestuur, zeker indien de aanvraag die zich steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard. In elk geval toont de verzoekende partij geen belang bij de grief dat hun aanvraag om medische redenen onvankelijk werd verklaard nu deze inmiddels ongegrond is verklaard. De verzoekende partij toont geen onzorgvuldig optreden of machtsmisbruik aan. De Raad wijst er ook op dat het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Aangezien de wet nergens een termijn voorziet waarbinnen een beslissing zou moeten worden genomen na het indienen van een aanvraag om

machtiging tot verblijf, en de gevolgde behandelingstermijn hoegenaamd niet onredelijk overkomt, kunnen het bestuur te dezen geen dilatoire manoeuvres ten laste worden gelegd. Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in het kader van een asielaanvraag zodat hij geen impact heeft op de (snelle) afwikkeling van de asielprocedure. Verzoekende partij kan in geen geval worden gevolgd waar zij meent dat in casu bewust zou zijn gewacht tot de omstandigheid die aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag zou zijn weggevallen. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat het optreden van het bestuur een ongeoorloofd oogmerk zou hebben, waardoor er geen reden is om te gewagen van het adagium 'nemo auditur propriam turpitudinem allegans' of van een schandelijk optreden in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Ook deze onderdelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN